

ziel vereenzelvigt, — o! wees er zeker van, dan zult ge op den dorschvloer gedorscht, als de tarwe gezeit worden, een vuur zal men U onder den voet, een vuur zal men om u stoken, tot heel de wereld U een smeltkroes worde, waarin het zilver uws geloofs wordt beproefd.

O! dan schreit de ziel en weent ze uit dien bangen kerker, die de aarde voor haar werd. Dan roept ze als uit dat heetgestookte vuur. Dan zucht ze als uit die kuil der leeuwen tot haar God. Dan klaagt ze met den psalmdichter, »Heer al Uw baren en al Uw golven gaan over mij heen.»

Maar dan ook juist is de Heer tot haar hulpe gereed. Dan, als ze bevreesd is voor de smart en verbaasd nedervalt voor haar vervolger, dan juist komt dat roepen der vertroosting: »Vrees niet want ik ben met u, wees niet verbaasd, want ik ben uw God. Ik help u, ook sterk Ik u. Ik ondersteun u met den arm mijner kracht. Niets kan u deeren, want Ik heb u gegrepen, gij zult mij dienen want Ik heb tot u gezegd, Gij zijt mijn knecht.» En dan! o! dan leeft de ziel weer op, dan is het of Gods arm haar ruimte maakt: eer stout dan zwak, treedt ze dan door waterstroom en zee, ja door het ijslijk schrikdal der verdrukking. Dan verblijdt ze zich in het lijden, want om Christus roept ze dan, en ze ervaart hoe juist in die smelting de Christus haar meer afgescheiden en dus in voller heerlijkheid getoond wordt. Dan heft ze zich fier tegen die wereld op en roept met een heilig lachen haar toe: Kom nu, o, wereld, en laat ons strijden. Nu ben ik machtiger dan gij. Nu kunt ge wel op mij aandringen, maar niet mij verdringen. Van